

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2017/371

z dnia 1 marca 2017 r.

zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizey podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (zmiana mechanizmu zawieszającego)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 ⁽²⁾ zawiera listę państw trzecich, których obywatele muszą posiadać wizey podczas przekraczania zewnętrznych granic państw członkowskich, oraz listę państw trzecich, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu.
- (2) Należy wzmocnić mechanizm tymczasowo zawieszający zwolnienie z obowiązku wizowego obywateli państwa trzeciego wymienionego w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 539/2001, zgodnie z art. 1a tego rozporządzenia (zwany dalej „mechanizmem zawieszającym”), ułatwiając państwom członkowskim powiadomienie o okolicznościach mogących prowadzić do takiego zawieszenia i umożliwiając Komisji uruchamianie mechanizmu zawieszającego z własnej inicjatywy.
- (3) W szczególności należy ułatwić stosowanie mechanizmu zawieszającego poprzez skrócenie okresów i terminów odniesienia, co pozwoli przyspieszyć procedurę, oraz poprzez rozszerzenie ewentualnych przyczyn zawieszenia, wśród których powinny się znaleźć: pogorszenie się współpracy w zakresie readmisji, a także znaczny wzrost zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego państw członkowskich. To pogorszenie się współpracy powinno obejmować znaczny wzrost odsetka odrzuconych wniosków o readmisję – w tym odnośnie do obywateli państw trzecich, którzy przedostali się tranzytem przez dane państwo trzecie, jeżeli umowa o readmisji zawarta między Unią lub państwem członkowskim a tym państwem trzecim przewiduje w takiej sytuacji obowiązek readmisji. Komisja powinna również mieć możliwość uruchomienia mechanizmu zawieszającego, jeżeli państwo trzecie nie współpracuje w zakresie readmisji, zwłaszcza gdy Unia zawarła z tym państwem trzecim umowę o readmisji.
- (4) Na użytek mechanizmu zawieszającego znaczny wzrost oznacza wzrost przekraczający próg 50 %. Może też jednak oznaczać wzrost niższy, o ile Komisja uzna, że ma to zastosowanie w konkretnym przypadku, o którym powiadomiło dane państwo członkowskie.
- (5) Na użytek mechanizmu zawieszającego niski odsetek uznawalności oznacza odsetek uznawalności wniosków azylowych wynoszący około 3 lub 4 %. Może też jednak oznaczać odsetek wyższy, o ile Komisja uzna, że ma to zastosowanie w konkretnym przypadku, o którym powiadomiło dane państwo członkowskie.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2016 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym oraz decyzja Rady z dnia 27 lutego 2017 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizey podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. L 81 z 21.3.2001, s. 1).

- (6) Należy zapobiegać i przeciwdziałać wszelkim nadużyciom zwolnienia z obowiązku wizowego, jeżeli prowadzi ono do wzrostu presji migracyjnej, wynikającej na przykład ze wzrostu liczby nieuzasadnionych wniosków azylowych, a także gdy skutkuje nieuzasadnionymi wnioskami o zezwolenie na pobyt.
- (7) Aby zapewnić stałe spełnianie szczegółowych wymogów, których podstawą jest art. - 1 i które zostały zastosowane do oceny zasadności zwolnienia z obowiązku wizowego – przyznanego w wyniku pomyślnego zakończenia dialogu w sprawie liberalizacji reżimu wizowego – Komisja powinna monitorować sytuację w danych państwach trzecich. Komisja powinna zwrócić szczególnie baczną uwagę na sytuację w zakresie praw człowieka w danych państwach trzecich.
- (8) Komisja powinna regularnie składać sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie: co najmniej raz w roku w okresie siedmiu lat po wejściu w życie liberalizacji reżimu wizowego dla tego państwa trzeciego, a następnie gdy uzna to za niezbędne lub na wniosek Parlamentu Europejskiego lub Rady.
- (9) Przed podjęciem decyzji o czasowym zawieszeniu zwolnienia z obowiązku wizowego wobec obywateli danego państwa trzeciego Komisja powinna wziąć pod uwagę sytuację w zakresie praw człowieka w tym państwie trzecim oraz możliwe skutki zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego w tej sytuacji.
- (10) Aby zapewnić skuteczne stosowanie mechanizmu zawieszającego, zwłaszcza gdy konieczna jest szybka reakcja, by zaradzić trudnościom, w których obliczu stoi co najmniej jedno państwo członkowskie, i uwzględniając ogólny wpływ sytuacji nadzwyczajnej na Unię jako całość, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾. W przypadku przyjmowania tych aktów wykonawczych należy stosować procedurę sprawdzającą.
- (11) Zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego w drodze aktu wykonawczego powinno dotyczyć pewnych kategorii obywateli danego państwa trzeciego poprzez odwołanie do stosownych typów dokumentów podróży i w odpowiednim przypadku do dodatkowych kryteriów, np. osoby podróżujące po raz pierwszy na terytorium państw członkowskich. W akcie wykonawczym należy określić, których kategorii obywateli dotyczy zawieszenie, uwzględniając szczególne okoliczności, o których powiadomiły państwo członkowskie lub państwa członkowskie lub które zgłosiła Komisja, oraz zasadę proporcjonalności.
- (12) W celu zapewnienia odpowiedniego zaangażowania Parlamentu Europejskiego i Rady we wdrażanie mechanizmu zawieszającego, z uwagi na szczególnie delikatną politycznie kwestię zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego wszystkich obywateli państwa trzeciego wymienionego w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 539/2001 oraz jego horyzontalne konsekwencje dla państw członkowskich oraz dla samej Unii, w szczególności dla ich stosunków zewnętrznych i dla ogólnego funkcjonowania strefy Schengen, należy powierzyć Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do tymczasowego zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego dla obywateli danych państw trzecich. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby te konsultacje były przeprowadzane zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽²⁾. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach w przygotowywaniu aktów delegowanych, Parlament Europejski i Rada otrzymują wszystkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a ich eksperci biorą systematycznie udział w posiedzeniach grup ekspertów Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (13) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE⁽³⁾; Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w związku z tym w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związane ani go nie stosuje.
- (14) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE⁽⁴⁾; Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽³⁾ Decyzja Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotycząca wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

- (15) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen – w rozumieniu Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tego ostatniego we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽¹⁾ wchodzących w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji Rady 1999/437/WE⁽²⁾.
- (16) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen – w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽³⁾ – wchodzących w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE⁽⁴⁾.
- (17) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen – w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽⁵⁾ – wchodzących w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE⁽⁶⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 539/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1a

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 1 ust. 2 zwolnienie z obowiązku wizowego wobec obywateli państwa trzeciego wymienionego w załączniku II zostaje tymczasowo zawieszona na podstawie stosownych i obiektywnych danych, zgodnie z niniejszym artykułem.
2. Państwo członkowskie może powiadomić Komisję, jeżeli w okresie dwóch miesięcy w porównaniu z tym samym okresem roku poprzedniego lub z dwoma miesiącami bezpośrednio poprzedzającymi wprowadzenie w życie zwolnienia z obowiązku wizowego wobec obywateli państwa trzeciego wymienionego w załączniku II znajdzie się w obliczu jednej lub większej liczby poniższych okoliczności:
 - a) znacznego wzrostu liczby obywateli tego państwa trzeciego, którym odmawia się wjazdu lub którzy przebywają bezprawnie na terytorium tego państwa członkowskiego;
 - b) znacznego wzrostu liczby wniosków azylowych od obywateli tego państwa trzeciego, dla których to wniosków odsetek uznawalności jest niski;
 - c) pogorszenia się współpracy z tym państwem trzecim w zakresie readmisji – co znajduje poparcie w odpowiednich danych – w szczególności znacznego wzrostu odsetka odmów na wnioski o readmisję przedłożone przez to państwo członkowskie temu państwu trzeciemu w odniesieniu do jego własnych obywateli lub jeżeli umowa o readmisji zawarta między Unią lub tym państwem członkowskim a tym państwem trzecim tak przewiduje – w odniesieniu do obywateli państwa trzeciego, którzy przedostali się tranzytem przez to państwo trzecie;

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽²⁾ Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

⁽³⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

- d) wzrostu zagrożenia lub bezpośredniej groźby dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego państw członkowskich – w szczególności znacznego wzrostu poważnych przestępstw związanych z obywatelami tego państwa trzeciego – co znajduje poparcie w obiektywnych, konkretnych i stosownych informacjach i danych przedstawionych przez właściwe organy.

Powiadomienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, określa, na jakich podstawach jest ono oparte, a także zawiera odpowiednie dane i statystyki oraz szczegółowe wyjaśnienie wstępnych środków podjętych przez dane państwo członkowskie w celu zaradzenia powstałej sytuacji. Dane państwo członkowskie może określić w swoim powiadomieniu, których kategorii obywateli danego państwa trzeciego ma dotyczyć akt wykonawczy na mocy ust. 4 lit. a), i podać szczegółowe uzasadnienie. Komisja niezwłocznie informuje Parlament Europejski i Radę o takim powiadomieniu.

2a. Jeżeli Komisja, biorąc pod uwagę stosowne dane, sprawozdania i statystyki, dysponuje konkretnymi i wiarygodnymi informacjami o okolicznościach, o których mowa w ust. 2 lit. a), b), c) lub d), zachodzących w co najmniej jednym państwie członkowskim lub o tym, że dane państwo trzecie nie współpracuje w zakresie readmisji, w szczególności gdy między tym państwem trzecim a Unią została zawarta umowa o readmisji, na przykład że:

- odrzuca wnioski o readmisję lub nie rozpatruje ich terminowo,
- nie wydaje terminowo dokumentów podróży na potrzeby powrotów w terminach określonych w umowie o readmisji lub nie akceptuje europejskich dokumentów podróży wydanych po upływie terminów określonych w umowie o readmisji, lub
- wypowiada lub zawiesza umowę o readmisji,

Komisja bezzwłocznie informuje Parlament Europejski i Radę o swojej analizie, i zastosowanie mają przepisy ust. 4.

2b. Komisja monitoruje, czy państwa trzecie, których obywatele są zwolnieni z obowiązku wizowego podczas podróży na terytorium państw członkowskich w związku z pomyślnym zakończeniem dialogu w sprawie liberalizacji reżimu wizowego między Unią a tym państwem trzecim, nadal spełniają szczegółowe wymogi, których podstawą jest art. - 1 i które zostały zastosowane do oceny zasadności liberalizacji reżimu wizowego.

Ponadto Komisja regularnie składa sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie: co najmniej raz w roku w okresie siedmiu lat od daty wejścia w życie liberalizacji reżimu wizowego dla tego państwa trzeciego, a następnie gdy uzna to za niezbędne lub na wniosek Parlamentu Europejskiego lub Rady. Sprawozdanie koncentruje się na tych państwach trzecich, w przypadku których – jak uznaje Komisja na podstawie konkretnych i wiarygodnych informacji – niektóre wymogi przestały być spełniane.

Jeżeli sprawozdanie Komisji wskazuje, że w odniesieniu do konkretnego państwa trzeciego przestał być spełniany co najmniej jeden ze szczegółowych wymogów, zastosowanie ma ust. 4.

3. Powiadomienie dokonane na podstawie ust. 2 Komisja analizuje, biorąc pod uwagę:

- a) czy zachodzi którakolwiek z sytuacji opisanych w ust. 2;
- b) liczbę państw członkowskich, na które ma wpływ którakolwiek z sytuacji opisanych w ust. 2;
- c) ogólny wpływ okoliczności, o których mowa w ust. 2, na sytuację migracyjną w Unii, na podstawie danych przekazanych przez państwa członkowskie lub dostępnych Komisji;
- d) sprawozdania przygotowane przez Europejską Straż Graniczną i Przybrzeżną, Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu lub Europejski Urząd Policji (Europol) lub inną instytucję, organ lub jednostkę Unii, lub organizację międzynarodową właściwą w sprawach objętych niniejszym rozporządzeniem, jeżeli w danym przypadku wymagają tego okoliczności;
- e) ewentualne informacje przedstawione przez dane państwo członkowskie w powiadomieniu w związku z ewentualnymi środkami na mocy ust. 4 lit. a);
- f) w konsultacji z danym państwem członkowskim – ogólną kwestię porządku publicznego i bezpieczeństwa wewnętrznego.

Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o wynikach swojej analizy.

4. Jeżeli na podstawie analizy, o której mowa w ust. 2a, sprawozdania, o którym mowa w ust. 2b, lub analizy, o której mowa w ust. 3, oraz z uwzględnieniem skutków zawieszenia zwolnienia z obowiązku wizowego dla stosunków zewnętrznych Unii i jej państw członkowskich z danym państwem trzecim, ściśle współpracując z tym państwem trzecim w celu znalezienia alternatywnych długoterminowych rozwiązań, Komisja zdecyduje, że należy podjąć działania, lub jeżeli zwykła większość państw członkowskich powiadomi Komisję o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w ust. 2 lit. a), b), c) lub d), zastosowanie mają następujące przepisy:

a) Komisja przyjmuje akt wykonawczy tymczasowo zawieszający zwolnienie z obowiązku wizowego wobec obywateli danego państwa trzeciego na okres dziewięciu miesięcy. Zawieszenie dotyczy pewnych kategorii obywateli danego państwa trzeciego poprzez odwołanie do stosownych typów dokumentów podróży i w stosownym przypadku do dodatkowych kryteriów. Określając, których kategorii zawieszenie dotyczy, Komisja na podstawie dostępnych informacji uwzględnia kategorie dostatecznie duże, by w każdym konkretnym przypadku skutecznie przyczyniły się do zaradzenia okolicznościom, o których mowa w ust. 2, 2a i 2b, a zarazem respektuje zasadę proporcjonalności. Komisja przyjmuje akt wykonawczy w terminie jednego miesiąca od:

- (i) otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 2;
- (ii) uzyskania informacji, o których mowa w ust. 2a;
- (iii) przedstawienia sprawozdania, o którym mowa w ust. 2b; lub
- (iv) otrzymania powiadomienia zwykłej większości państw członkowskich o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w ust. 2 lit. a), b), c) lub d).

Akt wykonawczy jest przyjmowany zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 4a ust. 2. Określa on datę, od której zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego staje się skuteczne.

W okresie zawieszenia Komisja prowadzi pogłębiony dialog z danym państwem trzecim w celu zaradzenia przedmiotowym okolicznościom.

b) Jeżeli okoliczności, o których mowa w ust. 2, 2a i 2b, utrzymują się, najpóźniej dwa miesiące przed upływem dziewięciomiesięcznego okresu, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu, Komisja przyjmuje zgodnie z art. 4b akt delegowany tymczasowo zawieszający stosowanie załącznika II na okres 18 miesięcy wobec wszystkich obywateli danego państwa trzeciego. Akt delegowany staje się skuteczny z dniem wygaśnięcia aktu wykonawczego, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu, i odpowiednio zmienia załącznik II. Zmiany tej dokonuje się, umieszczając przy nazwie danego państwa trzeciego przypis informujący, że zwolnienie z obowiązku wizowego jest względem tego państwa zawieszane, i wskazujący okres zawieszenia.

Jeżeli zgodnie z ust. 5 Komisja przedłoży wniosek ustawodawczy, okres zawieszenia przewidziany w akcie delegowanym zostaje przedłużony o sześć miesięcy. Przypis zostaje odpowiednio zmieniony.

Bez uszczerbku dla stosowania art. 4, w okresie obowiązywania zawieszenia obywatele danego państwa trzeciego mają obowiązek posiadać wizę przy przekraczaniu zewnętrznych granic państw członkowskich.

Państwo członkowskie, które zgodnie z art. 4 przewiduje nowe zwolnienia z obowiązku wizowego wobec którejś kategorii obywateli państwa trzeciego objętego aktem zawieszającym zwolnienie z obowiązku wizowego, powiadamia o tych środkach zgodnie z art. 5.

5. Przed upływem okresu obowiązywania aktu delegowanego przyjętego na podstawie ust. 4 lit. b) Komisja przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Sprawozdaniu może towarzyszyć wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia w celu przeniesienia odniesienia do danego państwa trzeciego z załącznika II do załącznika I.

6. W przypadku gdy Komisja przedstawi wniosek ustawodawczy na podstawie ust. 5, może ona przedłużyć okres obowiązywania aktu wykonawczego przyjętego na podstawie ust. 4 o okres nieprzekraczający 12 miesięcy. Decyzję o przedłużeniu okresu obowiązywania aktu wykonawczego przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 4a ust. 2.”;

2) art. 1b otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1b

Do dnia 10 stycznia 2018 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające skuteczność mechanizmu wzajemności, o którym mowa w art. 1 ust. 4, a w razie potrzeby przedłoży wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia. Parlament Europejski i Rada stanowią w sprawie takiego wniosku zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą.”;

3) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 1c

Do dnia 29 marca 2021 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające skuteczność mechanizmu zawieszającego, o którym mowa w art. 1a, i w razie potrzeby przedłoży wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia. W sprawie takiego wniosku Parlament Europejski i Rada stanowią zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą.”;

4) art. 4b otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4b

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 1 ust. 4 lit. f), powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 9 stycznia 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
- 2a. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 1a ust. 4 lit. b), powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 28 marca 2017 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 1 ust. 4 lit. f) i w art. 1a ust. 4 lit. b), może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w niej późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
- 3a. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa (*).
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 1 ust. 4 lit. f) wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie czterech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 1a ust. 4 lit. b) wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu.

(*) Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 marca 2017 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI
Przewodniczący

W imieniu Rady

C. AGIUS
Przewodniczący